

Aici joacă Egor Bulciiov, aici cîntă Barbu Lăutaru... Aici... de 22 de ani pe scena aceasta.

În ce puține cuvinte poate fi exprimată o viață de artist ce și-a risipit cu atîta generozitate harul, făcînd să vibrezc, de jale ori de înălțare, sute de seri la rînd, stalul și balcoanele, a făcut să vuiască scena de furtuna nestăvilită a patimilor omenestii.

Sobrietatea jocului, o sinceritate reală, reținute de o mare forță emoțională, simplitate și tact selectiv al valorilor exprimate, cumpănire, acută conștiință a limitelor, sentimentul răspunderii față de artă și față de spectator — toate acestea, la un loc, au însemnat artistul amcrit Ștefan Iordănescu.

A murit la 22 decembrie 1984.

„De fapt un actor nu părăsește niciodată scena. Doar făptura lui fizică pleacă, de la un timp, din teatru. „Cealaltă“ ființă îi rămîne acolo, impregnată în cei cîțiva metri pătrați de scindură, care i-a fost, de-a lungul unei vieți de artist, discretă și fidelă tovarășă de tristeți și bucurii.

Mariana VOICU

In memoriam

Ion Maximilian

S-a făcut amintire un regizor pentru care teatrul a constituit cea mai intimă formă de dialog cu viața. Și, dacă mă gîndesc bine, toate popasurile — deloc puține — ale vieții lui au fost legate de teatru, el căuta mereu, și cred că pornea la fiecare drum nou cu speranța de a lua totul de la capăt... A fost un student extraordinar, căruia unii din marii regizori ai lumii — profesorii lui — îi prevedeau un destin strălucit, dar el, „Max“, nu știa că pentru realizarea acestuia nu ajung întotdeauna numai previziunile profesorilor tăi. Era poate singurul lucru pe care nu-l știa, pentru că meseria de teatru, pe care o purta — moștenire de familie — parcă și-n globulele roșii ale singlului său, o cunoștea bine și o practica serios, temeinic, fără riscuri de avarii... Era un om fermecător, un uriaș sensibil, un convorbitor de cursă lungă, spiritual și fără obsesia clipei care trece...

El s-a cheltuit generos — parcă-mi vine să spun risipitor... —, și în fiecare teatru în care a lucrat, la Timișoara, la Galați, la Constanța, la Ploiești, a lăsat o urmă de profesionist de teatru și de coleg și de prieten. El și-a mai amestecat uneori teatrul și cu viața, și n-a mai știut care-i unul și care-i cealaltă... Era prea deștept și nu putea să nu vadă ceea ce în jurul lui vedea toată lumea, că „Max“ risipește în stînga și-n dreapta carul cu speranțe și cu talent cu care a pornit la drum, dar asta era „piesa“ vieții lui, pe care o scria singur și o regiza fără să-i pese de nimeni...

Mi-aduc aminte, într-o vară, cînd, pe o ploaie torențială, întorcîndu-se de la Mamala, Warburgul condus de fratele lui a derapat pe șosea rostogolindu-se pe cîmp și oprindu-se cu roțile spre cer, „Max“ a fost primul care și-a revenit din clipa cumplită de halucinație și l-a întrebat pe cel de la volan cu un calm și cu o liniște de neimaginat :

— N-ai mers cumva prea repede, Puișor ?

Și iată, acum, în această clipă tristă ca o lacrimă rece, parcă-mi vine și mie, nu știu cum, să-l întreb pe Ion Maximilian — cum să-l mai întreb ? — dacă n-a mers cumva prea repede...

Aurel STORIN